

ELSŐ FEJEZET

*Amelyben bemutatkozom.
Az eleje szomorú, de a vége nagyon jó.
Mindjárt elmondom.*

Szervusztok, gyerekek. Én Brumi vagyok, medvebocs, és első osztályos, vagyis már iskolás mackó. Azelőtt nem jártam iskolába, mert még kicsi voltam. De azóta megnőttem, ha nem is nagyon.

Anyukám gyakran mondogatja:

– Nekem már nagy fiam van. Bizony, iskolás!

Azelőtt pedig ezt mondta:

– Az én Brumim kis bocs, még nem jár iskolába.

Akkor még mindenki úgy hívott: a kis Brumi. Vagy így: a kismackó.

Mit gondoltok, most hogy hívnak? Hát így: a kis Brumi, aki már iskolás. Ti már jártok iskolába? Nem? Akkor ti még kicsik vagytok, és azt sem tudjátok, mi az az O betű. De erről majd később beszélek, jó? Most azt akarom elmondani, hogy az iskolától nem kell félni. Sőt! Először én is azt hittem, hogy félni kell, és félttem is, mert azt hallottam, hogy az iskolába nem jöhet el velem az anyukám. Csak az iskola kapujáig. Ott azt mondja:

– Szervusz, kisfiam. Légy jó!
– Jó leszek – mondom én.
Amikor először beszéltünk erről, megkérdeztem:
– Otthon nem lehetek jó?
– Dehogynem – felelte anyukám, és megsimogatta a buksimat. – Otthon is jó lehetsz, sőt otthon is jónak kell lenned.
– Mindig jó kismackó leszek otthon – mondtam anyukámnak –, de ha otthon is jó lehetek, akkor minek iskolába menni?
Nem tudom, miért, sírnom kellett. Nagyon szeretem anyukámat.
– Miért sírsz, drága kis Brumikám – kérdezte anyukám –, miért nyafizol? Aki iskolás, az nem nyafizik. Ejnye, ejnye, Brumi! Nagy mackó vagy te már, nem illik nyafiznod.
– Tudom, anyukám – feleltem. – Csak még egy kicsit szeretnék nyafizni, amíg szomorú vagyok.
Anyukám ismét megsimogatott:
– Miért vagy szomorú, aranyos Brumikám?
– Azért, mert azt szeretném, ha anyukám is bejönne velem az iskolába, és beülne mellem a padba.
Akkor még ilyen buti voltam. Azt hittem, hogy csak szólnom kell, és anyukám is jár velem az iskolába, beül mellém a padba, és mellettem is marad, amíg ott tanulunk. Délben pedig megfogja a mancsomat, és együtt megyünk haza. Én otthon nagyon jó leszek, kapok sok mézet, és ha elfogy, még egy kistányérral ad anyukám.
A szomorúság még mindig összeszorította a szívemet, és arra gondoltam, hogy mialatt én az iskolában ülök, kinek adja anyukám a mézet és kistányérban a ráadást? Ezért ezt mondtam:
– Az iskolában biztosan nem adnak mézet.
– Csak nem félsz az iskolától, Brumi? – nézett rám anyukám.
– Nem félek – feleltem. – Én még a sötét barlangban sem félek. Az iskolában pedig nincs barlang. Ha volna, akkor nem mennék iskolába, mert nem szeretek sötét barlangba menni. A barlangban nincs méz...

– Maradj csendben! – súgta anyukám. – Az iskolában rendesen kell viselkedni.
– A másik padban is lehet rendesen viselkedni – súgtam vissza.
De nem ültünk át. Bejött a tanító néni, és kedvesen beszélt hozzánk. Én azonban csak félig-meddig figyeltem rá, mert a többi mackó bontogatni kezdte a csokoládé papírját. Először azt gondoltam: talán rossz voltam, azért nem kaptam csokoládét. De nem voltam rossz. Ekkor mellettem egy bocsk elkiáltotta magát:
– Ez a mackó nem kapott csokoládét!
Én pedig hozzátettem:
– Én nem kaptam. Vagyis a kis Brumi.
– Igazán? – lépett hozzám a tanító néni.
– Tessék megnézni! – tátottam ki a számat.
Most aztán én is kaptam csokoládét. Finom volt, s most már biztosan tudtam, hogy nem voltam rossz.
– Az ünnepélyes megnyitó véget ért – mondta a tanító néni, és mi hazafelé indultunk anyukámmal.
Szorosan melléje simultam:
– Szeretném, ha mindennap ünnepélyes megnyitó lenne.
– Miért? – kérdezte anyukám.
– Mert akkor mindig felállna egy kis bocsk, és azt mondaná: „Ez a kismackó még nem kapott csokoládét.” És akkor én is szólnék: „Én nem kaptam, vagyis a kis Brumi.”
Hazaértünk, s ezzel vége az első fejezetnek. Szervusztok, gyerekek.

